

deze stof enige werkzaamheid niet kan worden ontzegd. Als steun voor deze uitspraak kunnen de volgende bevindingen dienen.

1. Twee personen (8 en 11) gaven een duidelijk oordeel over de werkzaamheid van α -benzoyl-triethylamino-hydrochloride en over die van de placebo.

2. De uitspraak van de personen 1, 6, 9 en 12 is weliswaar niet geheel consequent, maar valt toch eer ten gunste dan ten ongunste van het middel uit.

3. De personen 2, 3, 5, 7, 10 en 13 vonden noch α -benzoyl-triethylamino-hydrochloride noch de placebo werkzaam.

4. Alleen persoon 4 laat zich ongunstiger uit over het middel dan over de placebo, maar deze persoon is zeer wisselend in zijn oordeel.

Het blijkt dus, dat zes personen α -benzoyl-triethylamino-hydrochloride onwerkzaam vinden, zes personen beschouwen deze stof werkzamer dan placebo, en een persoon acht de placebo iets werkzamer. Van de zeven personen die een verschil hebben opgemerkt, zijn er dus zes die het middel werkzamer vinden, en een die de placebo werkzamer vindt.

De algemene indruk was, dat de parels het hongergevoel en de eetlust zodanig onderdrukten, dat de maaltijd zonder bezwaar kon worden overgeslagen. Drie proefpersonen vermeldden een tegenzin in eten. De smakelijkheid van het voedsel werd niet door de parels verminderd.

De grotere hoeveelheid voedsel die een proefpersoon nuttigde, toen hij éénmaal had vergeten de parels in te nemen, was een bewijs, dat de parels geen langdurige nawerking hadden.

Bij mensen die de wil hebben om minder te eten, kan α -benzoyl-triethylamino-hydrochloride een goed hulpmiddel zijn.

Op grond van de gegevens uit de literatuur en van de hier beschreven proef meent de adviescommissie — in afwachting van nader onderzoek — nu reeds te kunnen mededelen, dat het haars inziens gerechtvaardigd is, een proef met α -benzoyl-triethylamino-hydrochloride te nemen bij patiënten wier eetlust moet worden verminderd. Hoewel de adviescommissie een poging met dit middel dus verantwoord acht, verzet zij zich tegen het gebruik van Regenonparels, daar zij de toevoeging van mineralen aan α -benzoyl-triethylamino-hydrochloride afkeurt. Het moet immers principieel worden afgekeurd, dat patiënten, zonder dat daarvoor een strikte indicatie bestaat, stoffen worden toegediend, waaraan zij misschien wel eens een tekort zouden kunnen krijgen. Als er een tekort is, moet de individuele patiënt deze stof krijgen toegediend, maar niet iedere patiënt moet een bepaalde stof krijgen, omdat een van hen wel eens een tekort eraan zou kunnen hebben. Bovendien is het gevaar niet denkbeeldig, dat de dagelijkse opname van fluor bij patiënten, die Regenon gebruiken, te hoog wordt.

De adviescommissie dankt collega Dr. S. POSTMUS van het Centraal Instituut voor Voedingsonderzoek T.N.O. en de proefpersonen voor hun medewerking.

Literatuur:

- BRUNCKOW, I. (1959) *Medizinische* 22, 1075.
 ILLIG, A. en H. ILLIG (1959) *Medizinische* 22, 1077.
 SCHUPPIUS, A. (1958) *Ärztl. Praxis* 51, 1242. — Sixth spring symposium on overweight and underweight, presented by the Michigan Academy of General Practice, Detroit, Michigan, 4 maart 1959.

's-Gravenhage, september 1959

MEDEDELINGEN EN BEKENDMAKINGEN

STIPENDIA TOT STUDIE AAN HET C. G. JUNG-INSTITUUT TE ZÜRICH

De Redactie ontving het verzoek, het volgende bekend te maken.

De te Amsterdam gevestigde stichting tot studie aan het C. G. Jung-Instituut te Zürich, heeft enige stipendia te verlenen aan Nederlandse artsen, in den regel niet ouder dan 35 jaar, die zich willen bekwamen in de psychiatrie en psychologie zoals aan voornoemd instituut wordt geleerd, ten einde na ongeveer 7 semesters, dat is 3½ jaar, na het tweede examen met goed gevolg te hebben afgelegd, het diploma te ontvangen, en een zelfstandig analyticus te zijn.

Deze studie valt buiten de gewone psychiatrische opleiding hier te lande; er zijn derhalve aan de studie te Zürich verder geen grote onkosten verbonden, daar het stipendium bekend is op onderricht, boeken, kost en inwoning.

Het eerste examen is na een jaar.

Aanvragen voor de aanvang over enige maanden kunnen nu reeds worden gedaan; eventueel kan een plaats worden gereserveerd.

Aanvragen en inlichtingen moeten schriftelijk worden gericht aan het secretariaat, p.a. Kantoren Notaris H. WILLEMSEN, Keizersgracht 634, Amsterdam-C.

Ook zijn informaties en programma te verkrijgen bij het Sekretariat C. G. Jung-Instituut, Gemeindestrasse 27, Zürich S.2.

Amsterdam, 15 oktober 1959

REDACTIE

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten).

TAAL EN VORM VAN HET TIJDSCHRIFT

Het hoofdartikel van Prof. PRAKKEN (1959) trok mijn belangstelling. Het is niet eenvoudig een tijdschrift te redigeren, dat zich richt tot een kring van medici die in alle richtingen gespecialiseerd zijn. Het kan niet uitsluitend specialistisch, noch te streng wetenschappelijk zijn. Men moet knippen en snoeien aan alle kanten om het enigszins aantrekkelijk te maken voor theoretici en practici. Het is de vox medicorum voor het bonte gezelschap.

De arts, die regelmatig wekelijks de vele buitenlandse medische periodieken onder ogen krijgt, weet — en dit is geen voorbeeld van chauvinisme — dat ons *Tijdschrift* naar inhoud vorm en gevarieerdheid hoger staat dan het gemiddelde niveau. Misschien moet er een uitzondering voor de *Lancet* gemaakt worden. En dat het slechts zelden in het buitenland wordt geciteerd, vindt stellig zijn oorzaak in de onbekendheid met de taal. Door de „summaries” weet men op zijn hoogst waarover het gaat, meer niet. Het verdient wellicht aanbeveling om de „samenvatting” der artikelen weg te laten en de „summary” te verlengen. Een nog meer aandringen op bekorting van de literatuurlijst (een vitaal onderdeel van het wetenschappelijke werkstuk) lijkt mij echter ongewenst.

Maar mijn oog richt zich deze keer vooral op het snoeien der Redactie. Iedereen die wel eens een bijdrage tot de inhoud van het *Tijdschrift* heeft geleverd, weet, dat zijn pennevrucht onherkenbaar van de redactietafel terugkomt en accepteert dat. Nu kan ik mij voorstellen, dat er voortreffelijke

lijke geneesheren zijn die een slecht gesteld opstel inleveren. Zij zien in het *Tijdschrift* hun distels opbloeien in een voor hen ongekende schoonheid. Maar er zijn ook schrijvers die de levende vrucht van hun geest gemengeld zien tot een foetus papyraceus. Voor hen vraag ik wat speelruimte. En wie mocht menen, dat dit, ongewild, afbreuk zal doen aan de strakheid van het wetenschappelijke geschrift, vergist zich. Ook de natuurwetenschap kan zich hullen in het gewaad der Muze. Het zij toegegeven, dat een medisch tijdschrift geen letterkundig weekblad is waarin de belletristen dringen naar de eerste plaats. Het zal, woekerend met een beperkte ruimte, de nadruk moeten leggen op de eisen die de geneeskunde aan haar beoefenaars stelt. Doch anderszins zal men, door het laten vallen van de „ik-vorm”, het „IK” geen geweld mogen aandoen. En wanneer een auteur aan opzet en vorm een eigen kleur wil geven, dient men de veelvormigheid en veelvervigheid van zijn persoonlijkheidsstructuur te eerbiedigen. De taal kan immers in hoge mate kenmerkend zijn voor het karakter van de schrijver. En dat wilde ik gaarne weerspiegeld zien, zelfs in een medisch tijdschrift.

Literatuur: PRAKKEN, J. R. (1959) Ons redactiebeleid in de spiegel van een congresrapport. *Ned. T. Geneesk.* 103, 1513.

Deventer, 1 september 1959 J. W. BRUINS

Het gunstige oordeel van de inzender over ons *Tijdschrift* doet ons veel genoegen. Met zijn opmerkingen zijn wij het in het algemeen geheel eens. Bij ons streven naar bondigheid en zo goed mogelijk verantwoord taalgebruik trachten wij dan ook wat van waarde is in persoonlijke opzet en stijl geen schade te doen. Ook hierbij kunnen wij het niet alle leden van het „bonte gezelschap” van lezers en schrijvers naar de zin maken. Het tegengaan van al te veelvuldig en nodeloos gebruik van de eerste persoon enkelvoud en van de eerste persoon meervoud als pluralis modestiae die zo licht aan pluralis majestatis doet denken, werd slechts genoemd als een eenvoudige voorbeeld. Ernstige frustratiegevolgen bij de schrijvers na weglating van overtollige Ik-vermeldingen lijken ons nauwelijks te duchten.

REDACTIE

PSEUDO-IMBECILLITAS DOOR GEOHOORSTOORNISSEN

Tot mijn spijt kan ik de mening van collega HEERING, vervat in zijn ingezonden artikeltje (1959) in genen dele onderschrijven. De aanwijzingen voor de ontoereikendheid van de fluisterspraak als methode van gehooronderzoek bij kinderen zijn overal in de oorheelkundige literatuur te vinden. Het — helaas onbetwistbare — feit, dat nog steeds op te veel scholen voor zwakzinnigen te veel slechthorende kinderen met normaal verstand worden aangetroffen, bewijst dit nog eens ten overvloede, zoals GREWEL en VAN DEN HORST duidelijk hebben aangetoond.

Literatuur: GREWEL, F. en A. P. J. M. VAN DEN HORST (1959) Pseudo-imbecillitas door gehoorstoornissen. *Ned. T. Geneesk.* 103, 1716. — HEERING, W. F. C. (1959) Pseudo-imbecillitas door gehoorstoornissen. *Ned. T. Geneesk.* 103, 2138.

Amsterdam, 18 oktober 1959. L. B. W. JONGKEES

BERICHTEN

BUITENLAND

Wereldberichten

De huisarts geprezen. — De *World medical Journal* (september 1959) bevat artikelen uit Australië, Brazilië, Burma, Duitsland, Groot-Brittannië, Japan, Joegoslavië en Noorwegen, die alle in verschillende toonaard de lof van de huisarts verkondigen. „The general practitioner holds a high social position”, „a model of the professional virtues”, „... treated like a family member by his patiënts”, „... sound relation between general practitioners and specialists is the backbone of the satisfactory care of our patiënts”, „We are still guides, philosophers and friends to our patiënts in Britain, and general practice remains the most exciting and satisfying life any man can ask for”, „The responsibility of the general practitioner is great”, „... the cornerstone of the Norwegian health system”, zijn slechts enkele bloempjes uit een overvloed te plukken. De „editor” zocht iets toepasselijks bij SHAKESPEARE en vond het in de tweede regel van MARCUS ANTONIUS' grafrede „I come to bury CAESAR, not to praise him”. Hij rekt op „rebirth” van de huisarts, die evenals CAESAR geprezen tenonderging.

België.

Pancreasdag te Brussel. — De Vereniging „Colloquia over Gastro-enterologie (secr. Dr. O. HOSTE, Gouden Handstraat 9, Brugge, België) organiseert op 14 november een congres, aan te duiden als „Pancreasdag” in het Paleis voor Congressen, Kunstberg, Brussel, waar Belgische en buitenlandse sprekers (onder wie vele Nederlandse) voordrachten zullen houden over pancreasaandoeningen. Er worden 's ochtends gelijktijdig drie vergaderingen gehouden; voor de middag is er één vergadering voorbereid. Inlichtingen verkrijgbaar bij de secretaris.

Engeland

Wratten van de ene lichaamshelft door hypnose genezen. — Een psychiater, verbonden aan een universiteitskliniek te Aberdeen, beproefde, in samenwerking met een dermatoloog, 14 lijdens aan wratten te hypnotiseren met de suggestie, dat de wratten aan één zijde (men koos dan de zijde met de meeste wratten) zouden verdwijnen. Van een tiental, bij wie de hypnose slaagde, genazen er zeven geheel en twee nagenoeg geheel, terwijl de „improvement in warts on the other (control) side” „none” was. Verscheidene deskundigen volgden het beloop der proeven (*Lancet*, 3 oktober, bl. 480).

De frequentie van latente diabetes. — In een dorp in Midland gelukte het, van 80 pct der 5400 inwoners, na het doen gebruiken van een aan koolhydraten rijk maal, de urine op glucose te onderzoeken. Bij positieve uitslag werd de tolerantie bepaald. Aldus spoorde men 25 lichte diabetespatiënten op. Het aantal reeds bekende gevallen bedroeg 33. De opgespoorden leden bijna allen aan vetzucht en waren van middelbare leeftijd of ouder. „The general practitioner has to be on the alert for patients who are likely to have symptomless or almost symptomless diabetes. Three things should always be regarded with suspicion: obesity, a family history of diabetes, and, in women, a history of having had big babies” (*Brit. med. J.*, 26 september, bl. 555).

Schotland

Een chirurg bron van besmetting. — Vier Glasgowse bacteriologen beschrijven in de *Lancet* van 3 oktober (bl. 503) een epidemie van ernstige besmetting van operatiewonden met de beruchte *Staphylococcus aureus* van faag-type 80. Het